

disse omhøvede Embedsmænd, men dette ikke vil kunne forlanges uden udtrykkelig Lovhjemmel, har man i Forslaget optaget en Bestemmelse herom.

ad § 3.

Ved denne § forbeholdes der Indenrigsministeriet Ret til at fastsætte Kjøreplaner, Taxter, Befordringsreglementer og Politireglementer. For Kjøreplanernes Vedkommende er deres administrative Fastsættelse givet med Nødvendighed ved Forholdenes egen Natur. Hvad Befordringsreglementet angaar, lader det sig ikke nægte, at det for Jernbanedriften tilspindelende endogfaa kunde have sine Fordele, at idetmindste en Del af de deri indholdte Bestemmelser havde Lovskraft, idet man da vilde være berettiget til at afsi alle Fordringer om Lempelser i enkelte Tilfælde og forpligtet til uden Undtagelse og uden Hensyn til Billighedskrav at gennemføre dets Bestemmelser. Men Jernbanens forretningsmæssige, kommercielle Virkemaade leder til en anden Betragtning af Forholdet. Befordringsreglementet er det Grundlag, hvorpaa Overenskomst om Befordring sluttet med hver enkelt Person, der benytter Jernbanen, enten stillet (ved Personbefordring) eller under udtrykkelig Paaberaabelse af Reglementets Bestemmelser (ved Godsbeholdning); det indeholder Banens og Publikums gjensidige Forpligtelser og Rettigheder. Publikum kan og vil nu vel altid fordrer det Yderste, hvortil det ifølge Reglementet er berettiget; Jernbanen derimod er paa sin Side i mange Tilfælde nødt til at give Afkald paa sin yderste Ret efter Reglementet, hvis den da ikke vil udsætte sig for at komme til at staa paa en mindre god Fod med Publikum, der let vil se Ubillighed og smaalig Chikane i en streng Fastholden af Reglementet i alle Tilfælde. Sagen er nemlig den, at man ved Udarbejdelsen af et hvilket som helst Befordringsreglement maa sørge for at beskytte Jernbanen mod Misbrug og Uredelighed, væsentlig ved at gøre Jernbanens Erstatningspligt afhængig af, at det bevises, at der virkelig er sket Skade eller opstaaet Tab for den Paagjældende, og at Jernbanen bærer Skylden for Tabet og Skaden. I mange Tilfælde vil Publikum imidlertid være ude af Stand til at føre et saadant Bevis uden stor Vanskelighed og Vidskøftighed, og Jernbanebestyrelsen er derfor undertiden nødsaget til, hvor den er overbevist om Vedkommendes bona fides, at tage Billigheds-hensyn og at se bort fra Reglementets strenge Bestemmelser. Ogsaa andre Tilfælde vilde kunne anføres, hvor det er nødvendigt at indføre saare Bestemmelser i Reglementet, som dog undertiden maa fraviges i Publikums Interesse. Væd Befordringsreglementet til Lov, vilde Muligheden af Lempelser efter de forhaandenværende Omstændigheder dermed falde bort, og der vilde snart opstaae en ikke uberettiget Misfornoielse blandt Publikum, hvis man ikke vilde gaa den lidet

uanselige Veie, at affatte Reglementet faa stærkt i Publikums Føve, at Veien derved vilde aabnes for allehaande Misbrug og Svig.

Ligeaa lidet som Befordringsreglementet og hvad dermed staaer i Forbindelse egne Taxterne sig til at fastsættes ved Lov. For Personfontaxens Vedkommende vilde der vel principielt Intet være til Hinder for, at der ad Lovgivningens Veie bestemmes et Maximum og et Minimum, som ikke tør overstrides; men Spillerummet maatte da være saa vidt, at Administrationen i Virkeligheden vilde beholde den samme Myndighed som nu. At lade det nu bestaaende Taxtregulativ, forsaavidt Personbefordringen angaar, ligesom gaa over til Lov, lader sig ikke gjøre, da der meget vel kan tentes Omstændigheder, som kunne tilraade med kort Varsel at foretage saavel en yderligere Nedsættelse som en Forhøielse enten i det Hele eller for enkelte Befordringer. Hvis altsaa Personfontaxterne skulde gjøres til Gjenstand for Lovgivning, maatte der gives Administrationen større Spillerum end det, der nu findes i Taxtregulativet. — Godstaxterne egne sig formentlig aldeles ikke til Fastsættelse ved Lov. At fastsætte saadanne Taxter uden samtidig at fastsætte Gods-klassifikationen vilde være aldeles betydningsløst, og Intet er for en Jernbanebestyrelse af større Betydning end at kunne foretage Forandringer i denne Klassifikation uden stort Besvær og mange Formaliteter. Mange store og vigtige Transporter vilde undrages Banerne, hvis Gods-klassifikationen ikke undertiden hurtigt kunde modificeres efter Handelens og Industris Krav og Forretningernes Gang, og Gods-klassifikationen ses ogsaa paa næsten alle fremmede Baner at undergaa meget hyppige og undertiden meget indgribende Forandringer. Her fremtræder Jernbanen atter som et væsentligt kommercielt Foretagende, der har at følge med Tidens Fordringer og nøie at give Agt paa, hvad der rører sig i Forretningsverdenen, for at kunne benytte Konjunkturerne.

Hvad endelig angaar Politireglementet, vil der om dette gjælde det samme som om alle Politifor skrifter, at det omfatter saa mange Enkeltheder, at det, i Overensstemmelse med hvad der gjælder paa andre Omraader, helst maa overlades Administrationen her at træffe den nærmere Ordning.

ad §§ 4 og 5.

Disse Paragrafer opretholde den nu bestaaende Tilstand for Jernbanedriftens Administrationsbudgets og Regnskabsaflæggelses Vedkommende. Jernbanedriftens Udgifter ere væsentlig afhængige af dens Indtægter; disse ere imidlertid atter afhængige af saa mange forskellige, forud ubestemmelige Omstændigheder, at deres Beregning altid vil være meget usikker. Men naar Indtægtsbudgettet ikkun kan baseres paa et temmelig løst Skøn, da følger deraf ogsaa, at der ikke kan opstilles noget detailleret Udgiftsbudget, som Ud-